

«Η ελπίδα της αλλαγής»: Συζήτηση στα «Ευαγγελίστρια 2025»

/ [Ενορίες](#)

Στο ερώτημα, πού συναντάμε τον Χριστό, η απάντηση είναι εκεί που θέλει Εκείνος. Τελικά Τον συναντάς όταν αφήσεις το θέλω σου και Τον αγκαλιάσεις. Και ίσως η μετάνοια και η αλλαγή, είναι η στροφή από το δικό μας θέλω σ' Εκείνον, κι εκεί κρύβεται η ελπίδα.

Στο «Ενοριακό Αρχονταρίκι» του Ιερού Ναού Ευαγγελιστρίας Πειραιώς και στο πλαίσιο των εκδηλώσεων «Ευαγγελίστρια 2025», την Δευτέρα 17 Μαρτίου ο Πρωτοπρεσβύτερος π. Σπυρίδων Τσιμούρης, Θεολόγος, Εκπαιδευτικός, φιλοξένησε τον κ. Πέτρο Παναγιωτόπουλο, Αναπληρωτή Καθηγητή στη Θεολογική Σχολή του Α.Π.Θ., σε μια συζήτηση με θέμα «Η ελπίδα της αλλαγής».

Με αφορμή την περίοδο της Μ. Τεσσαρακοστής, η συζήτηση περιστράφηκε γύρω από την μετάνοια, την αλλαγή και την ελπίδα που κρύβει μέσα της αυτή η αλλαγή. Η συνάντηση δομήθηκε σε δύο θεματικούς άξονες, που αναφέρονταν στην ασκητική της Εκκλησίας για τη μετάνοια, αλλά και μία ενδιαφέρουσα περιγραφή της εμπειρίας του κ. Παναγιωτόπουλου στο Κονγκό.

Η άσκηση είναι ένα δομικό, θεμελιώδες συστατικό της χριστιανικής διδασκαλίας, μία διδασκαλία που έχει χαρακτήρα θεανθρώπινο. Όπως τόνισε ο κ. Παναγιωτόπουλος, στηριζόμαστε σε αυτό που πιστεύουμε, σε αυτό που μας αποκαλύφθηκε από τον ίδιο Θεό και ο Θεός έχει μία δική του νοοτροπία και λογική την οποία δεν είναι πάντοτε εύκολο να την κατανοήσουμε εμείς οι άνθρωποι.

«Ο Θεός μας δείχνει πως τα δικά του μέτρα είναι αρκετά διαφορετικά από τα δικά μας. Μας αίρει την βεβαιότητα, διαλύει κάθε ίχνος κυρίως θρησκευτικής ασφάλειας. Το γεγονός δηλαδή ότι αν θα μπορούσαμε να είμαστε τυπικοί σε κάποια καθήκοντα, ότι αυτό μας εξασφαλίζει, μας δίνει το δικαίωμα να εισέλθουμε με το σπαθί μας στη βασιλεία των ουρανών.»

Η άσκηση, συνέχισε ο κ. Παναγιωτόπουλος, έχει το χαρακτήρα, της προπόνησης έναντι του αθλήματος όπως πολύ σοφά διατυπώνεται και στην υμνολογία της Εκκλησίας. Προσπαθούμε να βελτιωθούμε, να γίνουμε καλύτεροι από όλες τις πλευρές κι όχι μόνο έναντι της εγκράτειας μας σε κάποιου είδους τροφών, για να μπορέσουμε να ανταποκριθούμε στο κάλεσμα του Θεού.

Η τροφή είναι απλώς ένα σημείο, που αναφέρεται σε κάτι βασικό για τον άνθρωπο. Προσπαθώντας ο πιστός να απέχει από κάποιου είδους τροφών, ενώ μπορεί να τις καταλύσει, δημιουργεί ένα ήθος, μία νοοτροπία η οποία θα λάβει την πληρότητα της όταν επεκταθεί στην σύνολη συμπεριφορά του.

«Με αυτήν την έννοια η άσκηση έχει έναν κεντρικό χαρακτήρα στη γενικότερη προσπάθεια του πιστού να ανταποκριθεί στο θείο κάλεσμα. Νιώθοντας ότι δεν κάνει κάτι σπουδαίο, κάτι μεγαλειώδες, ίσως είναι το ελάχιστο που μπορεί να κάνει απέναντι σε αυτό το θείο κάλεσμα.»

Συμπληρώνοντας ο κ. Παναγιωτόπουλος, ότι η άσκηση δεν είναι κάτι ατομικό. Γι' αυτό και είναι ακριβέστερο να μην λέμε ότι νηστεύουμε, αλλά ότι συμμετέχουμε στη νηστεία της Εκκλησίας, προσπαθώντας να συμμετάσχουμε σε αυτό που κάνουν όλοι οι πιστοί, με τις δικές μας δυνάμεις.

Κάτι πολύ σημαντικό που επεσήμανε και αφορά το σύνολο του μεγέθους που ονομάζουμε πνευματική ζωή, έχει να κάνει με έναν μόνιμο πειρασμό και σταθερό κίνδυνο. Την απολυτοποίηση του μερικού, αυτού που έχει να κάνει με την οδό, με αποτέλεσμα να χάνουμε το στόχο και να μετατρέπουμε το μέσο σε στόχο, κάτι που παρουσιάζεται σε διάφορες εκδοχές.

«Πολλά πράγματα μπορούν να απολυτοποιηθούν και να τους δώσουμε αξία μεγαλύτερη από το πρόσωπο του αδελφού, την προσφορά στον αδελφό. Οφείλουμε να ενεργοποιήσουμε τη μεγάλη αρετή της διάκρισης και να κατανοούμε ποιος είναι ο προορισμός και ποιο είναι το μέσον για να φτάσουμε εκεί.»

Πολλές φορές, πολλοί πιστοί καταθέτουν ότι παρά την προσπάθεια που κατέβαλαν, όσο μπορούσαν περισσότερο, την περίοδο της Μ. Τεσσαρακοστής, τελικά δεν συνάντησαν τον αναστημένο Χριστό, αισθανόμενοι ότι η περίοδος αυτή πέρασε

μάταια.

Όπως παρατήρησε ο κ. Παναγιωτόπουλος, τις περιόδους των γιορτών υπάρχει μία μεγάλη προσδοκία, η οποία επενδύεται και με μία φιλοδοξία που πολλές φορές έχει να κάνει και με έναν εγωκεντρικό και εκβιαστικό χαρακτήρα. Σημειώνοντας πως ο Θεός πολλές φορές είναι σε πολύ απλά και καθημερινά πράγματα, ενώ στην παραβολή της Κρίσεως ο Χριστός έχει πει ρητά ότι βρίσκεται στο πρόσωπο του ελάχιστου αδελφού μας.

Κι επομένως, ένα στοιχείο της άσκησης, είναι το στοιχείο της ελπίδας, που συνοδεύεται με την εμπιστοσύνη στον τρόπο που Εκείνος ξέρει να οικονομεί τα πράγματα.

Κι όπως είπε ο π. Σπυρίδων:

«Στο ερώτημα, πού συναντάμε τον Χριστό, η απάντηση είναι εκεί που θέλει Εκείνος. Τελικά Τον συναντάς όταν αφήσεις το θέλω σου και Τον αγκαλιάσεις. Και ίσως η μετάνοια και η αλλαγή, είναι η στροφή από το δικό μας θέλω σ' Εκείνον, κι εκεί κρύβεται η ελπίδα.»

Η ελπίδα συνοδεύει τη διάθεση της αλλαγής, αλλά η ελπίδα δεν είναι ακριβώς η αισιοδοξία, στη διδασκαλία της Εκκλησίας, σημείωσε ο κ. Παναγιωτόπουλος. Η κεντρική και μεγάλη ελπίδα, είναι το γεγονός της Ανάστασης.

Και βέβαια, συνέχισε, η ανάσταση αναφέρεται πρωτίστως στο θάνατο, αλλά κατ' επέκταση αναφέρεται και σε όλους τους μικρούς θανάτους που απειλούν την ύπαρξη μας. Όπως τον θάνατο της πλήξης, της ακηδίας, της διακοπής της ενότητας με τους αδελφούς.

Η ελπίδα της ανάστασης, επειδή θεμελιώνεται σε ένα θεανθρώπινο γεγονός, έχει και μεγαλύτερες διαστάσεις. Έρχεται εκτός του κόσμου, σαρκώνεται σε αυτόν τον κόσμο και μας πηγαίνει πιο πέρα από αυτόν τον κόσμο. Η άσκηση έχει και τον χαρακτήρα της ενδυνάμωσης της ελπίδας, της ενδυνάμωσης της δυνατότητας να αφεθούμε στο θείο θέλημα.

Στην πραγματικότητα, όπως παρατηρεί ο κ. Παναγιωτόπουλος, το κάλεσμα του Θεού, είναι κάλεσμα σε μια ζωή χαράς. Και η χαρά, όπως και η ελπίδα, δεν είναι ακριβώς κατά κόσμον. Πολλές φορές τη χαρά θα τη βρούμε μέσα στις θλίψεις, ένα ακόμη παράδοξο της χριστιανικής διδασκαλίας. Είναι μία άλλου είδους χαρά, που την βλέπουμε στα πρόσωπα και την ζωή των αγίων.

«Οι άγιοι είναι οι κατεξοχήν ελεύθεροι. Είναι οι άνθρωποι εκείνοι οι οποίοι βρήκαν τη χαρά της αλλαγής στον ίδιο τον Θεό. Κι αυτό μας καλούν στην πραγματικότητα κι εμείς να ακολουθήσουμε, να ανταποκριθούμε στη χαρά.»

Το άνοιγμα σε αυτό το κάλεσμα, η έξοδος από τον εαυτό μας, η παραίτηση από την άκρατη εμπιστοσύνη στις δυνατότητές μας, είναι που θα μας ανοίξει τις καινούργιες προοπτικές.»

Στο δεύτερο μέρος της συνάντησης, ο κ. Παναγιωτόπουλος περιέγραψε την πρόσφατη εμπειρία του στο Κονγκό, σε μία επίσκεψη που αφορούσε διδασκαλία στο Πανεπιστήμιο που έχει ιδρύσει η Μητρόπολη Κινσάσας του Πατριαρχείου Αλεξανδρείας.

Σε μία χώρα που η Ορθόδοξη Εκκλησία αναπτύσσεται ταχύτατα, δημιουργούνται διαρκώς ενορίες με σχολεία,, που αγκαλιάζονται με πολύ ενδιαφέρον από τις

τοπικές κοινωνίες, ενώ η ορθόδοξη πνευματικότητα γοητεύει πολλούς ανθρώπους. Και μεταξύ άλλων, ο κ. Παναγιωτόπουλος είχε την ευλογία να παρευρεθεί στην τελετή των εγκαινίων του πρώτου Ορθόδοξου Ναού στον κόσμο, προς τιμήν του Οσίου Γερασίμου του Μικραγιαννανίτη.

Ενώ στάθηκε στη χαρά που συνάντησε στα πρόσωπα των ανθρώπων, παρά τις μεγάλες δυσκολίες και την ταλαιπωρία που αντιμετωπίζουν, ακόμα και σε απλά, καθημερινά πράγματα, αλλά και τις εστίες εμφυλίων πολέμων. Επισημαίνοντας ότι αυτοί οι άνθρωποι με την απλότητα και την διάθεση τους, δείχνουν τα σημαντικά της ζωής μας. Και εξήρε την πνευματικότητά στην οποία φθάνουν μέσα σε αυτές τις συνθήκες, που αποτελεί ένα μεγάλο δώρο για όλους μας.

Του Σταμάτη Μιχαλακόπουλου / Ι. Ν. Ευαγγελιστρίας Πειραιώς